

inval haar niet wakker kon houden. Ze had te veel spanning in haar lijf en was te onrustig. Toch was ze veilig thuis. Ze keek naar de mantel van Malory, die over een van de stoelen was gehangen. Ze haatte het dat ze juist dit meisje iets verschuldigd was, maar ze was dankbaar geweest, al zal ze het meisje het niet makkelijk maken als haar lijfwacht, mocht het zo ver komen.

MALORY

Na hier lang naartoe gewerkt te hebben en tijd, bloed, zweet en tranen te hebben verspild, werd Malory eindelijk geridderd! De afkeurende blikken, die ze aan het begin van haar training had gekregen, hadden plaatsgemaakt voor blikken van verwondering. Ze had bewezen dat een vrouw niet ten onder ging als ridder aan haar mannelijke tegenhangers. Alle anderen, die werden geridderd vandaag, waren mannen. Mannen, die als kleine jongen naar het kasteel gestuurd werden om als page te dienen voor hun kasteelheer of een andere belangrijke ridder en op latere leeftijd te dienen als schildknaap.

Als klein meisje had Malory net zo hard getraind. Alleen pas toen ze meedeed aan het toernooi en vervolgens de prinses had gered, werd ze serieus genomen en de koning zelf had haar aangewezen als schildknaap van heer Tristan, een doorgewinterde ridder, die als lijfwacht was opgesteld voor het koningshuis. Met name de lijfwacht van de prinses. Blijkbaar vond de koning het een goed idee om een vrouwelijke ridder bij zijn dochter neer te zetten. Iets, wat mogelijke criminelen niet zouden zien aankomen. Niet het doel dat Malory voor ogen had, maar mettertijd zou ze laten zien dat ze meer in haar mars had dan het beschermen van de prinses. Ze had engelengeduld nodig gehad om met de prinses door een deur te kunnen, maar het was het allemaal waard.

Nu stond ze in volle uitrusting in de troonzaal. Malory was al vaker door de zaal gelopen, maar nog nooit was het zo rijk versierd geweest als nu. Zodra men de troonzaal betrad, stond aan de andere kant van de

zaal een troon, in het midden van een verhoging. Deze kon je betreden door middel van een trap. De troon was van massief goud, met rode fluwelen kussens op het zitvlak en de rugzijde. Naast de gouden troon stond er een iets kleinere troon voor de koningin, met aan weerszijden van beide tronen een zetel voor de prins en prinses. Boven de middelste twee tronen bevond zich een Baldakijn, gestoffeerd met rood fluweel en het koninklijke familiewapen in het midden. Aan de linkerzijde van de zaal was de muur bekleed met schilderijen van vroegere monarchen van Populier, die met een doordringende blik de ruimte doorkeken. De rechterzijde bevatte een enorme open haard, waarvan de schouw rijkelijk versierd was. Boven hun hoofden hingen kroonluchters van goud, met kaarsen die branden en onder hun voeten een vloer van rijkversierde stenen. Alles was rijkelijk versierd en er was te veel om je ogen de kost aan te geven.

Naast Malory stonden de andere ridders; Frederique, Clay, Alistair en Bink, in hun opgepoetste, stalen uitrusting. Haar hart voelde ze in haar keel en verraadde hoe nerveus Malory was. De koninklijke familie had plaatsgenomen op hun troon, die zich bevond op de verhoging in de troonzaal. Koning Aldwin zat op de grootste, met goud versierde troon, naast hem vrouwe Valeria en zijn zoon, prins Valdaine. Maar Malory's oog werd getrokken naar de prinses, die naast haar moeder zat. Onder-tussen was het duidelijk dat prinses Annalise haar net zomin kon luchten of zien als Mal haar, dus het was geen verrassing dat de prinses haar geen blik waardig achtte. Maar vandaag had de prinses geen keus, aangezien het haar taak was om de schildknappen tot ridders te slaan. Alistair werd als eerste genoemd en de jonge man knielde en werd geridderd, waarna Bink en Clay volgden. Frederique werd ook geridderd.

"Vrouwe Malory!" Malory had haar naam nog nooit in combinatie met titel van vrouwe gehoord en het maakte haar ongemakkelijk. Helemaal nu deze woorden van de prinses afkomstig waren. Zodra haar benen bewogen, hoopte ze vurig dat ze niet zou struikelen over haar eigen voeten. Ze dwong zichzelf om met een rechte en zelfverzekerde houding naar voren te lopen en ze vond de moed om de prinses aan te kijken. Het was haar nog niet opgevallen hoe amandelbruin de ogen van de prinses waren. De prinses schraapte lichtjes haar keel en gebaarde met haar ogen dat Malory moest knielen. Een bijkomstigheid, die Mal even vergeten was en ze bloosde lichtjes, omdat ze de prinses kort had aangestaard.

Ze keek naar de grond en voelde het platte gedeelte van een zilver zwaard haar schouders aanraken.

"Hiermee sla ik u tot ridder."

Met een grijns keek Malory naar haar voeten. Ze bedacht zich op dat moment hoe trots haar vader zou zijn geweest, als hij nog geleefd had. Hij was immers de persoon geweest die haar aanmoedigde om als klein meisje met een speelgoedzwaard te oefenen en te doen alsof ze een ridder was, in plaats van, net als alle andere meisjes, zich voor te doen als een prinses in nood.

Malory stond op, maakte een beleefde buiging naar de prinses en ging plechtig naast de andere ridders staan. Ter ere van de nieuwe ridders zou er een banket georganiseerd worden in het kasteel en daarna zou er een kleine samenkomst zijn tussen het viertal net geridderde ridders, om hun verkregen titel te vieren. Malory hield niet zo van deze samenkomsten. Meestal vond het plaats in de herberg in het dorp langs het kasteel en maakte Malory hiervan gebruik om een speciaal iemand te ontmoeten. De dochter van de herbergier, waar ze in het geheim mee afsprak. Een extra reden om vandaag wel mee te gaan met de anderen.

De prinses was ondertussen weer gaan zitten op haar troon, waarna haar vader, de koning, opstond.

"Nu de ceremonie voorbij is, kunnen we genieten van het banket!"

De koning klapte in zijn handen en een twintig, misschien zelfs 25 bedienden, leken wel te vliegen met tafels, stoelen, tafelkleden en borden met bestek. Bladen met eten werden geserveerd uit de koninklijke keukens. In een mum van tijd rook de troonzaal naar versgebakken broden, heerlijk gekruid vlees en een vers gebonden soep, gevolgd door de zoete geur van wijn. Het water liep Malory in de mond bij het zien van al het lekkers. Ze had lang geen gevulde tafel met eten gezien. Als schildknaap van heer Tristan had ze wel eens aan mogen schuiven aan tafel, maar doorgaans moest ze toch zelf voor haar eten zorgen, terwijl ze niet echt een hoog inkomen had. Niet dat ze ondervoed was, maar volgens diverse vrouwen in het dorp mocht Malory wel wat meer vlees op haar botten kweken.

De stoelen werden aan de kant geschoven en Malory nam plaats. Het was een gewoonte om als pas geridderde vlak naast de koninklijke familie plaats te nemen. Wat tot gevolg had dat prins Valdaine naast Ma-